

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання X

№ 17 (1029)

СУБОТА

8 ЛЮТОГО 1969 Р.

Ціна 2 коп.

НА СТУДЕНТСЬКОМУ МЕРИДІАНИ

Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування. Як і завжди, чітка і ясна відповідь четвертокурсниці Лариси Давиденко з предмета «Посівні і посадочні машини». Екзаменатор кандидат технічних наук доцент В. Ю. Комаристов із задоволенням ставить у матрику студентки «добре». На другому знімку нашого фотокореспондента Василя Ковпака — лабораторія опору матеріалів. Заняття з другокурсниками проводить завідуючий кафедрою опору матеріалів кандидат технічних наук С. В. Орлов.

ДВІ

ЗУСТРІЧІ

— Я? — він здивувався. Густо почервонів і потупив очі.

Хоч із цього гурту деякі аж занадто поривалися вступити в розмову, я чомусь звернулася саме до нього. Він стояв між ними мовчки і задумливо слухав музику. Парі кружляли у вальсі.

— Ми, брат, вкалуємо день і ніч, — рубає повітря рукою один. — Все робимо, що не скажуть. Але не такі дурні, щоб зараз іти на роботу.

(Див. 2-у стор.)

ВДАЛИЙ ДЕБЮТ

Любителі мистецтва міста з задоволенням можуть сказати, що початок 1969 року зробив достойну заявку в культурному житті. Майже одна за одною

вийшли дві нові вистави у театрі імені Кривиницького, відкритися для огляду картинна галерея і вперше в Кіровограді колектив телестудії здійснив та

показав сотням тисяч глядачів свою телеставу «Дім» за романом великого російського письменника І. С. Тургенєва.

(Закінчення на 3-й стор.)

УВЕСЬ

П'ЕДЕСТАЛ

ПОШАНИ —

НАШ

ГАРМІШ-ПАРТЕНКІРХЕН, 6 лютого. (Спец. кор. ТАРС). Блискою перемогою радянської школи фігурного катання увінчалися змагання «дуетів» на чемпіонаті фігуристів Європи. Практично за найвищі титули боролися тільки спортсмени СРСР. Золоті медалі завоювали молоді талановиті московські фігуристи Ірина Родніна і Олександр Уланов — 418,4 бала (сума місць — 10). Срібними, як і на недавній першості країни, залишилися неодноразові чемпіони Європи, світу і Олімпійських ігор лєнінградці Людмила Белоусова і Олег Протопопов — 413,6 (19). Бронзові медалі вручені чемпіонам СРСР, лєнінградським асистентам Тамарі Москвіній і Олександрі Мішину — 409,9 (27).

(Див. 4-у стор.)

КОЛИ СИГНАЛІТЬ ЧОРНИЙ „МЕРСЕДЕС“

Нарешті він виринув на білий світ, цей таємничий чорний «мерседес», що давно уже маячив нерозпізнаним то тут, то там.

(Див. 2-у стор.)

ЦЕЙ ДЕНЬ ще не позначений на календарі. Звичайний (для кого видний, для кого робочий) день. І все ж він незвичайний, бо відзначається і в нашій країні, і за рубежом. Щоправда, традиція відзначити його зовсім молода. Їй всього-навсього чотири роки. Це порівняно мало. Так як і тим, хто його відзначає.

Ім сьогодні сімнадцять, або й того немає. Здавалось би, що можна зробити в такий вік? Добре

зліт тим, кому ще нема сімнадцяти, і тим, кому уже сімнадцять; хто не знає війни або знає її лише з книжок; кому важко уявити, що в Освенцімі, Майданеку, Бухенвальді фашисти живими спалювали людей і їх попілом удобрювали землю.

Яке завдання ставлять перед собою «кідовці»? «...зайняти своє місце в інтернаціональних бригадах. І якщо наш клуб інтернаціональної дружби «Факел» зробить хоч де-

свій протест проти війни у В'єтнамі. На ньому ять підписи всіх учнів шкіл Кіровограда. Їх більше десяти тисяч.

В залі гасне світло, і на екрані з'являється кіровоградська комсомолка-підпальниця Тоня Жабо. Фільм про відважну героїню, яка загинула під час війни, знятий студійним Палацом піонерів. Торік на республіканському конкурсі дитячих фільмів він одержав диплом першого ступеня. Зараз учні знову переглядають безсмертні сторінки короткого життя Тоні. І їх серця переповнюються ненавистю

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ЮНОГО ГЕРОЯ-АНТИФАШИСТА

ЩО ТОБІ ТРЕБА ДЛЯ ЩАСТЯ?

вчитись, старанно відвідувати школу. Але ж ні. Сьогоднішні сімнадцятирічні тривожить найактуальніша проблема сучасності, проблема людства — мир на землі.

От і зібралися вони сьогодні на свій традиційний зліт. Зліт антифашистів. Чому сьогодні? Бо сьогодні — День пам'яті юних героїв, які загинули в боротьбі проти фашизму.

Члени клубу інтернаціональної дружби Кіровоградського Палацу піонерів прийшли сюди, щоб висланувати пам'яті Франсуа Данієля Фері, араба Фаділа Джамала, болгарки Розі Пашкудової, кіровоградців Тоні Жабо, братів Маркітанів, Феді Шепеля, Яші Матвієнка, Вані Юрєнка, Вані Коноваленка і багатьох інших.

Юні герої загинули в різні роки, в різних країнах, але від одного меча — меча фашизму. І доки ця загроза не висить над людством, спокійним ніхто не може бути. Ось чому так глибоко звучить голос Саші Амурсої:

«Ми присвячуємо цей

сяту долю цієї великої і потрібної справи, ми, юні інтернаціоналісти, будемо вважати, що недаремно живемо на землі».

Зліт відкриває президент клубу — учень міської середньої школи № 14 Віктор Черкасов. До залу вносяться прапори всіх країн світу. В напруженій тиші звучить голос Тані Лисак (21 школа). Вона розповідає про життя революціонера у країнах капіталу. Володя Зінков і Раїса Блажієвська присвятили свої виступи героям-антифашистам.

— Що вам потрібно для щастя? — звертається до присутніх Володя Мельников.

Зал хором відповідає: — Мир! Нам потрібен мир!

Ніби на підтвердження цієї вимоги президент клубу зачитує лист-відозву, який буде направлено у Москву в Радянський комітет захисту миру. В ньому учні виражають

до тих, хто не дав дозволити дівчині навіть до повноліття.

В залі гримить: — Клянемося!

Пам'ятку комуністів і скорботою Пискарьовського кладовища, безмовністю Хіросіми і набатом В'єтнаму, ім'ям друзьби і солідарності.

— Клянемося невтомно боротись за справу народу!

Зліт закінчується співом партійного гімну «Інтернаціонал».

Учні розходяться. Вони впевнені, що їх настрої і їх думки не залишаться непоміченими. Їх гнівний голос протесту преднається до багатомільйонного голосу народів усіх країн і континентів, які вимагають:

— Нам потрібен мир!

Г. ПРОКОПЕНКО. м. Кіровоград.

НОВИНИ

КРЕМГЕСІВСЬКИЙ «КОМСОМОЛЕЦЬ»

Тут можна побачити кришталі і пральні машини, модне взуття і верхній одяг, вироби галантереї і парфюмерії... Але це не виставка. Це — новий триповерховий міський універсам «Комсомолец», який цими днями гостинно відкрив свої двері для жителів приморського міста.

Люмінесцентне освітлення, оздоблення колон під берізку, прилавки із світлого дерева з поліефірним покриттям, скло і бетон — все чудово поєдналось в загальному інтер'єрі універсаму.

Е. ЯРУШОК, працівник редакції газети «Наддніпрянська правда».

МАЙОР ЗАХОВ — І. ТЕРЕНТЬЄВ

Кілька днів тому в музично-драматичному театрі імені М. Д. Кривиницького відбулась прем'єра вистави за п'єсою болгарських драматургів А. Гуляшкі та В. Каракашева «Спляча красуня».

В головній ролі — Абакума Захова (маюра держбезпеки) виступив артист І. Терент'єв. В п'єсі зайняті також актори А. Любенко, М. Овчинников, Ю. Волохов та інші.

«Сплячу красуню» колектив театру підготував до фестивалю болгарської драматургії в СРСР. Поставив спектакль режисер Полтавського музично-драматичного театру імені М. В. Гоголя С. І. Івахін.

О. БАСЕНКО.

ГІРНИКИ ПРО ГІРНИКІВ

Більше року в селищі Дніпровому працює студія кінолюбителів. За цей час молоді аматори створили чотири кінофільми. Фільм «Наш Семенов-Толковський» на обласному огляді здобув перше місце.

Зараз самодільні кіномитці знімають стрічку про передову бригаду екскаваторників Д. О. Білолапотова. Ця робота присвячена 100-річчю від дня народження В. І. Леніна.

Керують студією інженер В. І. Гаманілов та слюсар П. І. Сеєрюков.

В. КОЛЕСНИКОВ, працівник редакції олександрійської міжрайгазети «Лєнінський прапор».

ЖИТИ — ГАРНО, ЗДОРОВО!

З 5 лютого у всіх районах нашої області проходять комсомольські збори. На порядку денному — «Авангардна роль комсомольців на виробництві».

Про те, як пройшли збори комсомольців села Павлівки Кремгесівського району розповідає завідуючий відділом комсомольських організацій Кремгесівського міськкому ЛКСМУ Анатолій КОБЗОВ.

В залі не було жодного комсомольця, який би не висловив своєї думки.

З доповіддю «Авангардна роль комсомольців та про заходи в підготовці до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна і 50-річчя ЛКСМУ» виступив голова міського Ради, член парткому колгоспу М. С. Пономаренко.

— Як ж завдання стоять перед нами, виробничниками! — з такими словами до присутніх звернувся секретар комітету колгоспу Юрій Усатенко.

— Комсомольсько-молодіжний колектив на селі — велика опора в роботі комсомольських організацій, спрямованій на розширення, поглиблення, підвищення результативності соціалістичного змагання серед трудявників села, — ось про що говорить член механізованої

ланки по вирощуванню кукурудзи, передовий механізатор колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Іван Гаркуша.

М. С. Пономаренко підтримав хлопця. І сказав, що на всіх ділянках роботи повинні бути молоді.

— Насаджувати тінності алеї, організувати недільники, проводити вечори цікавих зустрічей — це робота ваших рук.

Скажу про Івана Гаркушу. Добився хлопця лисоких показників у рілльництві, став першим трактористом на весь район — радісно нам, бо ми його виховували, комсомол. Фордістку повільно серце за молодю завідуючу фермою Олену Кузьменко. Побільше б таких! Тоді ніяка робота не страшна.

Мені давно за придцять, та 50-річчя ЛКСМУ України я вважаю і своїм святом...

Це були одні з тих зборів, з котрих ніхто не вмиє пустої душі. Дівчата і хлопці розуміли, що вони — на видноті, на передньому краї.

**ДСШ-БУДОВА
КОМСОМОЛЬСЬКА**

ГОРДІЙ ВУЗОЛ

Будівельний майданчик жив своїм звичайним життям. Важко розвертався кран, тикаючи стрілою в похмурі сіре небо. Ледве витягуючи ноги з багнюки, юрмились монтажники. Обабіч дороги я побачив гурт хлопців і дівчат, які зятто довбали заступами ґрунт.

— Важко?
— Нічого, — відповів бригадир бетонників Богдан Гоза-вський. — Нам не важкати, ці траншеї ми рясмо вдруге.

— Ми їх копали восени. Але фундаментні балки тоді чомусь не вкладали, траншеї загорнули. Тепер доводиться робити ці траншеї «на біс».

Можливо, про це не варто було б і згадувати, коли б не моя розмова з головним інженером тресту «Кіровоградпромбуд» О. Й. Задорожним.

— Олексію Йосиповичу, чому на ДСШ не закінчені земляні роботи? — запитали ми тоді.

— Розумієте, взимку довбати мерзлий ґрунт важко, та й витрати великі.

Ось у чому справа. Щоб були меншими затрати, товариші вирішили провести земляні роботи влітку. Що ж, це по-хазяйськи. Якби ці роботи не виконувалися взимку... «на біс».

До речі, і досі не вирішено, хто ж буде вкласти фундаментні балки. Начальник Кіровоградського будівельного управління № 2 Д. Т. Федоров категорично заявив: «Вкладатимуть монтажники спецуправління № 125 тресту «Дніпро-стальконструкція». Начальник монтажників А. В. Захарченко не менш категорично висловився: «Будівельники управління № 2, бо їм потім потрібно буде вести цегляну кладку».

Хитромудре плетиво дваного вузла на цьому не закінчується.

У «Молодому комунарі» 11 січня був надрукований тривожний сигнал, в якому говоралося, що на будівництві

ДСШ не впорядковані під'їзні шляхи і майданчики, де стоїть кран.

— Майданчик ми спланували, дивіться, — сказав головний інженер БУ-2 Р. Д. Глуз-гол і... показав рукою на ганяне місце, яке зробили вогнуті гусениці крана.

По ряду «А», де скоро почнеться монтаж, і досі не сплановані під'їзди. Ледь пригріє сонце — і стає вельми невесело. А вже тут — пливун.

— Ми завезли плити, — поділився своїми думками Д. Т. Федоров, — нехай монтажники вкладають їх на під'їзний шлях і ведуть монтаж.

Рішення цілком реальне і тверезе, але... на об'єкті лише вісім таких плит. Щоб вимстити півдороги, їх потрібно сорок штук.

Раніше на будові проблемою номер один було забезпечення конструкціями. Зараз ця проблема вирішена.

— Комбінат «Буддесталь» тресту «Кіровоградпромбуд» у змозі виконувати всі замовлення монтажників, — запевнив О. Й. Задорожний.

Отже, цей вузол уже розв'язаний, і думается, нікому нецікаво його затягувати. Що ж до під'їзного шляху по ряду «А», то він залишається під питанням.

Найбільш неприємно вражає те, що генпідрядчики і субпідрядчики не дуже дружать між собою. А справу вони роблять спільну. Тому не хотілося б щоб їхні намагання нагадували потуги героїв широко відомої байки Крилова. Тим більше, що ДСШ не віз, а об'єкт, який треба здати протягом року.

В. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Через багнюку — до екскаватора...

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Танці. Що? Цемент підвозити? Не. От зійде сонечко, годі й поїдемо. Хіба я не маю права танцювати?

Петро дивився на нього з подивом. На лоб упало руське пасмо. Міцно взяв «брата» за руку:

— Досить! Ходімо заводити. Зрозумій, там вантаж терміновий. Он задоцьот...
— Ти що, ненормальний? Громаду підводити? — обвів навколо рукою танцюрист.

— А ти хочеш їхати? — звернулася я до Петра.

— Я? — перепитав він.

— Так, ти.

Хлопець мовчки рушив до дверей.

А вже через кілька хвилин тишу сільської вулиці порушив різкий рокіт трактора. Ще і ще очі-фарні розпахували темряву. Вранці пішов дощ...
Петро крокував степом, і здавалось йому, що вмрало кохання землі до нього. Важчав чемодан.

На черевки пасіла сіра пилюка. Іхав до Дніпроздержсільська. Тепер він студент енергетичного технікуму.

А обабіч дороги — ромашки. Насміхаються з тебе, Петре.

З перших днів за сумував за своєю Успенкою. Увечері, відклавши книжки, замріяно питав хлопців: чи чули, як росте пшениця? А цвіт гречки бачили?

Вночі, здавалось, приходив благословенний спокій. Тоді — тихіше тихого. В ці хвилини серце стукає занадто голосно. І стукіт цей пливе по всьому відпокрогу, десь у степ, де в молодих колосках чується запах хліба, який, бувало, мама витягала з печі і ставила на лаві... «Літників хлопець залишив технікум», — побігла селом в'їдлива чутка.

ДВІ ЗУСТРІЧІ

— В напарники підеш? — суворо запитав дядько Іван. — Тільки в мене без діла сидітимеш мало.

— А я роботи не боюся.

Спочатку підручним тракториста в свого дядька, а тоді поїхав з Володею Марченком до Павлиша на курси механізаторів. Коли повернувся — дали трактора «Т-38», або, як по-їхньому, «стилягу».

Відтоді пройшов рік. Петро вже навчався сятти, культивувати, орати. Якось на параді голова колгоспу Тарас Іванович Шевченко похвалив хлопця за те, що засіяв за день 29 гектарів при нормі 18. А він похитнувся: «Хіба в цьому справа? Хай ще виросте. Курчат по осені рахують».

Ві піколи не побачите його одиноким. Друзів стільки, що й не запам'ятати. Проходить мимо школи, — біжить дівчатка й хлопчики в червоних галстуках: наш вожатий!

— Вони такі цікаві, слухняні. Ого до Нового року підготував з ними концерт, невеличку п'єсу розучили. Стоять за кулісами і, чесно кажучи, хвилюються. Та даремно. Мої друзі виступили на відмінно, — розповідає Петро.

До 23 лютого він теж готує з піонерами літературно-музичний монтаж. Та склалось так, що Петро ремонтував свого трактора і не зміг прийти на чергову репетицію. То вони його аж на польовому стані відшукали.

Іх у кабінеті секретаря комсомольської організації Григорія Бегми двое. Секретар, підперши кулаком підборіддя, уважно слухає Петра. А він міркує вголос:

— Все-таки ще нецікаво відпочиваємо. Тільки танців та кіно — мало. А от коли б на педльнички всі разом. З піснями! Та так, щоб...

Допомагали зводити будинок механізаторів. Тепер хлопці дорожать своїм домом. Навіть цигарок не палять у ньому. Тут усе звикли ділити на всіх. Цікаву книгу, добру звістку. У когось день народження — обов'язково привітають добрим словом. Загальне свято — проводи в армію. А потім від солдатів надходять листи про те, як вони виконують комсомольські накази.

Петро розуміє, що немає більшої гордості для трудової людини, ніж хліборобська гордість. Хочє бути схожим на своїх старших товаришів по ланці Михайла Яковенка та Івана Ткаченка. У них можна й повчитись.

І юнак вчиться. Зараз йому тільки вісімнадцять. Та є в нього вміння розуміти землю. Помітить, коли гречка прихворіла і за бджолами сумує. А якось сказав, що сонце пахне хлібом...

Вдруге зустрілась я з Петром Ліненком в обкомі комсомолу.

— В гості?

А він, як і тоді, густо почервонів і ціяково посміхнувся.

— Я не нічого. Нас багато. — І повіє сніжні очима вздовж коридора. Там групами стояли юнаки і дівчата. — Правління колгоспу туристську путівку мені виділило, ось і їду...

Л. ПОПРАВКО.
Колгосп «Шлях Леніна»,
Онуфріївський район.

ЧОРНИЙ «МЕРСЕДЕС» — прощухотів під вікнами будинку в Празі, де жила вісімнадцятилітня школярка Бланка Нахазелова. Почувши сигнал автомобіля, дівчина відкрила газ, щоб померти. Ні, вона не хотіла умерати, вона хотіла жити, але Бланка знала, що люди з чорного «мерседеса» жартувати не люблять. Вона залишила записку: «Поверте, що те, що я зробила, я зробила не за переконаннями. Мене примусили... Як тільки рано о 09.30 трічі просигналізує чорний «мерседес», я опушу завіски і пушу газ. Я не хочу, цього робити, але я повинна. Будь ласка, простіть мене, простіть. У мене вже немає шляху назад. Крадеце, ніж кислота в обличчя».

Так днями в Празі сталося ще одне самогубство. Проте, чи самогубство це? Чи не пора назвати речі своїми іменами? Сигнал під вікном, страх перед «кислотою в обличчя»... Примус до самогубства — фактичне вбивство.

Співробітники Міністерства внутрішніх справ Чехословаччини, очевидно, шукають зараз вбивць з чорного «мерседеса». Поки що немає повідомлень, що вбивці спіймають, але будемо сподіватися, що їм не вдасться вислизнути. А вже злочинця, який би він не був спиртний, завжди залишає слід. Але, крім тих, які могли залишити на асфальті шини автомобіля, а й інші сліди. За минулий рік чорний «мерседес» немало наслідив і в ефірі, і на сторінках деяких чехословацьких органів масової інформації. Чи не вселуть ці сліди до будинку, де жила Бланка Нахазелова?

Згадаймо, як у минулому році, після січневого пленуму ЦК КПЧ, що прийняв рішення про втручання в помилки, допущені раніше, деякі органи масової інформації обурилися на читачів лівини статей про «гуманізацію», «лібералізацію», «демократизацію». Теоретична неспро-

можність цих статей, які боються, що суті, за реставрацію капіталізму, була вже не раз піддана переконливій критиці, — до цього ми тут не будемо повертатися. Важливо звернути увагу на деякі аспекти їх практичного втілення.

Захопивши ключові позиції в органах масової інформації, проповідники «гуманізації» і поборники «свободи преси» проповідували патологічний страх перед всякою дискусією на різних рівнях. Під лозунгом «боротьби проти цензури» в цих органах масової інформації встановилася небувала до своєї істеричності до «інакомислячів» волюнтаристська цензура. Шельмування «інакомислячів» розгорнулося і на сторінках газет, і на екранах телевізорів. Називалися імена, давалися адреси. І нацькована підбурювачами молодь бігла за вказаною адресою — викрикувати погрози, лайки, хидати каміння у вікна.

Як це назвати? Утвердженням гуманізму і свободи думки? Каміння у вікна і наклеп — це не диспут, це метод переконання. Це терор. А найдієвіший в наш час форма терору — це терор розпалки. Чесних людей розпалки билі наклепницькими словами, билі словами, обільювали словами. Варто було заводськом колективній засудитися у правильності дій тубадурів «лібералізації», як на завод з'являлася група журналістів певного напрямку. У них в руках були не кийки, не револьвери. У них була страшніша зброя — мікрофони і авторучки, націлені не на передачу справжніх подій, а на перекручення, на істеричну, згодом «дослідні» такостатті «Слово, сказане і націсане» журналістам Іржі Гохманом, якого за особливі заслуги у цій справі агентств Рейтер підняло а оренці нового з найвідвертіших і найпрогресивніших публіцистів».

Терор зробив свою справу. Від породив страх перед пуб-

КОЛИ СИГНАЛИТЬ ЧОРНИЙ «МЕРСЕДЕС»

лічною ганьбою, на яку ніде було гідно і прямо відповісти. Уже тоді чорний «мерседес» невидимкою кружляв по країні. А право вільного висловлення думок, право самостійно мислити стало привілеєм «духовної еліти», як вона сама себе зводила величати.

На кого працювала «еліта», тепер теж ясно — проговорилися директиви. У журналі «Форун», що видається в США, досить відверто було розказано про чехословацький експеримент, котрий повинен був завершитися воєнним ударом, тим самим змусивши владу повернутися до репетирувати уже у вигляді військового навчання біля кордонів Чехословаччини.

Воєнний удар було відведено. Але рік винятково згодженої внутрішньої і зарубіжної пропагандистської обробки мозку — це багато. Громадська свідомість була трамвована. Нерви молодих були напружені до краю.

ЦК КПЧ закінчив країну до спокою. До праці. Кілкав молодь у студентській аудиторії. Для тих, хто тримався лише за магнітний терор, спокійна ділова обстановка рівноцінна загибелі. У них немає

ніякої позитивної програми будівництва соціалізму, і в спокійній обстановці це зразу вилізло б назовні.

Спокою вони боялися. Пальни в обстановці замішання і нервозності вони могли почувати себе впевнено. І ось провакатори створюють групу «мерсєдесників». Зловісне жербкування — і вибір падає на студента Яна Палаха. Він сумнівається, вагається, його підбурюють. Йому обіцяють дати хімічну речовину — «холодне полум'я», що гарантує лише імітацію самоспалення. Але в університетській лабораторії, готуючи горючу суміш, беззаченого «холодного» покляли мізерну дозу. Преса наводила слова Палаха про те, що він «не чекав такого кітца».

Три дні боротьби за життя Яна Палаха у празькій лікарні були днями болючих нападів для матері юнака і його друзів. Ці три дні стали святком сенсації для провакаторів.

Підбурювачі, виступаючи перед молоддю, лицемірно закликали по насидівати приклад Яна Палаха, але тут же назвали загиблого юнака «факелом номер один», виділив свою готовність відкрити рахунок, жадібно чекаючи, хто наступний?

ПОГЛЯД У СВІТ

Після загибелі Яна Палаха деякі чехословацькі органи масової інформації, як новини найпершої політичної важливості, публікували повідомлення про кілька самогубств. І хоча вони були вікіканий причинами особистими, сімейними незгодами, алкоголізмом чи навіть спробою уникнути відповідальності за кримінальний злочин, ці самогубства подавалися як акти протесту.

Мабуть, це сталося вперше в історії преси: найзартніша реклама самогубства.

Вони згадували Яна Гуса, спаленого в середньовіччя. Але просту бабусю, що кинула і свої хворостини у вогнище, на якому спалювали Гуса, вони не згадували. Ян Гус сказав про неї: «Свята простота». Пі, ті, що нині не хворостини піджидали, а вилнали на молодь вогненнебезпечні цистерни масової дезінформації, — не простаки.

А з боку, як завжди, раділи і пророчували. Паризька «Комба» цинічно роздумувала: «Деякі окремих жертв сильніше потрясуть уяву народу...» Агентство ЮПІ журнали «Віаторок повинен стати днем самоспалення друтого студента в Чехословаччині, але воно не відбулось».

От же жаль кий — не відбулось!

І тоді з'явився чорний «мерседес», просигналізує під вікном Бланки Нахазелової. Прогнали, щоб не зірвалось. Щоб «вдбулось».

У дівчині вистачило мужності написати правду про

тих, хто штовхав її на смерть. Ії лист був переданий в пресу заради того, щоб застерігти молодь від тих, хто посилася чорний «мерседес», щоб зберегти молоде життя.

Журналісти з «Млада фронт» відмовилися надрукувати цей лист. Причина? Редакція «не мала можливості переконатися в аутентичності цього листа». Знайома позиція: ніхто, крім «духовної еліти», вже не має права розслідувати що б то не було.

Загибель цих дітей потрясла народ. Уряд Чехословаччини живляє заходи для запобігання провокації. Комуністи, асі, кому дороги завоювання соціалізму, засуджують підступи контрреволюції, висловлюють підтримку Комуністичній партії і уряду. І багатом тепер стає ясно — як треба виправдати помилки минулого і утверджувати завоювання соціалізму.

«Так, ми повинні виправдати помилки минулого, але не за допомогою тих, хто штовхає молодих ідеалістів на смерть, а самі чекають за кордоном або в іншому місці, що з цього вийде». Так сказало в листі, опублікованому газетою «Свободне слово», Підпис — громадянин ЧССР.

Громадянин ЧССР поки що не наважився назвати своє ім'я. Але він буде вільно висловлювати свою думку, не боячись, що чорний «мерседес» може просигналізує під вікном.

Федір БРЕУС,
політичний оглядач АПП.

НАШІ ГОСТІ

Позавчора кіровоградці мали змогу познайомитися з дзвінкею колірною ансамблем Московського державного музико-хору. Цей талановитий молодіжний колектив в нашім місті виступав вперше. На фото: артистки Московського музико-хору виконують заключний танок. Фото В. КОВПАКА.

В ДАЛИЙ ДЕБЮТ

ДЕРЗАННЯ МОЛОДИХ ТЕЛЕСТУДИЙЦІВ

[Закінчення. Початок на 1-й стор.]

Вистава поставлена головним режисером телестудії Михайлом Барським з колективом Криворізького російського музико-драматичного театру. Колектив телестудії достойний похвали навіть, тільки за те, що для створення першої вистави було вибрано літературний матеріал високого гатунку. За останні роки ми були свідками, коли знайомі нам герої відомих повістей, романів знаходили своє нове життя на екранах кінотеатру, на театральних підмостках. Телебачення, на жаль, ще не має достатнього досвіду в цьому. Молодіжний колектив телестудії йшов першопочатком у своєму прагненні відтворити засобами телебачення життя героїв роману.

З перших кадрів ми переносимося в атмосферу часу, описаного романом. Лаконічне, але деконічне оформлення художника В. Остапенка дає можливість акторам в складних умовах телебачення створити реалістичні образи. Звичайно, від нерезесення на телебаченні багатолановості і цільності роману децю втрачено. Режисер свідомо робить наголос на розвитку взаємовідносин Ірини і Литвиненка (акторки Тамара Мальцева та Гарольд Боді-

кін). На перший погляд здається, що режисера цікавить лише історія кохання. Та проходить кілька сцен і стає ясно, що через взаємовідносини Ірини та Литвиненка він хоче показати соціальні протиріччя. З одного боку прагнення людини до великого людського щасття і з другого — приречення цього прагнення в суспільстві, що тримається на владі золота і обману, щасття неможливе. Як би не хотіла порвати каїдани умовностей Ірина, як не намагалась Литвиненк повернути в свої лобові щасття — все марно, все це немов дим від спаленого листа, пройшов і... залишилася тільки попіл.

Немов дим, коротке щасття у Тані, роль якої вдало виконала Світлана Чолка. Немов пилки полум'я від обгорілого папірця, коротке щасття Потугіна (актор В. Бориславський), а потім страждання... Типовий представник класу, що зник купувати за готівку своє щасття — це Рогірінов, чоловік Ірини. Але й він по-своєму страждає. Він знає, що Ірина йому невірна. Скільки почуттів в єдиний його фраз, коли він застає в кімнаті жінку Литвиненка в короткій репліці: «І ви тут?», — і біль, і великобистий сарказм на відношення до гостя, і егоїстична впертість, що Ірина нікуди не дінеться (вона — його, він її куди). Жалко, коли в людини немає нічого святого, коли вона порожня, мов близна коробка. Це переконливо показав заслужений артист УРСР Петро Захаров.

Не секрет, що творцями вистави довелося переробити величезну кількість технічних трудощів, щоб показати хорошу виставу. І це їм вдалося. П. ЛИТВИНОВ, старший інспектор обласного управління культури.

Фейлетон

ЛЮДИ з такими характеристиками трапляються дуже рідко, хоч і ведуть свій родовід із сивої давнини. Наші діди і прадіди про них казали більш м'яко: «Крутить», як циган сонцем», а під гарячу руку: «Захотілося мерзлого в петрівку».

У наш час суцільної грамотності так не скажеш. Якщо людина не знає, чо-

бути старшою піонервою жатою. Не допомогло. Після цього Валін брат, Іван Петрович, який машиністом працює, відкинувши будь-яку педагогіку, секретарю міськомком стільки лайливих слів наговорив по телефону, що й передати важко.

Анатолій Фуженко, нещасливий воїн, був дуже чемним, але... З такими труднощами допомогли влаштуватися на ремонтно-будівельну ділянку, а він через місяць-два пікнався п'ятами, перейшов на шляху. Тепер і звіти збирається розраховуватися. А далі? Далі може трапитися так, що Анатолий знову прийде за допомогою в міськом, і, якщо не знайдуть йому підходящої роботи, теж кине: «Сукар!».

Формально ці люди праві, коли стверджують, що міськомком комсомолу має турбуватися про трудоустройство молоді. (До речі, він і турбується: за пугівками і рекомендаціями міськомком комсомолу в останній час більше півсотні молодих людей, недавніх випускників, поповнили колективи підприємств і установ). Але чи мають вони фактично право звинувачувати когось? Хіба вони шукають вимірня? Лише тепле місце!

Вже дійшло до того, що деякі молодики ставлять ультиматум міськомком комсомолу: влашуйте у вуз, інакше будемо скаржатися.

Від чого таке? Чи не від того, що права свої такі «шукачі мрії» знають, а про обов'язки і відати не хочуть. Та від того, мабуть, ще — мамі й тати не навчили тримати в руках навіть звичайного хатнього вінця.

Ді думаете, пішла Людмила? Буває, що в атаку йдуть не самі випускники, а їх дуже чуйні рідні. На сімейній раді Кузіних постановили, що їхня Валя обов'язково має бути вожаком, і не звичайною, а старшою, бо ж бабуся в неї була вчителькою. Валі міськомком комсомолу відмовив. Тоді бабуся почала секретарів міськомкому переконувати, тактовно, педагогічно, що для її внучки немає іншого шляху, як

бути старшою піонервою жатою. Не допомогло. Після цього Валін брат, Іван Петрович, який машиністом працює, відкинувши будь-яку педагогіку, секретарю міськомком стільки лайливих слів наговорив по телефону, що й передати важко.

Анатолій Фуженко, нещасливий воїн, був дуже чемним, але... З такими труднощами допомогли влаштуватися на ремонтно-будівельну ділянку, а він через місяць-два пікнався п'ятами, перейшов на шляху. Тепер і звіти збирається розраховуватися. А далі? Далі може трапитися так, що Анатолий знову прийде за допомогою в міськом, і, якщо не знайдуть йому підходящої роботи, теж кине: «Сукар!».

Формально ці люди праві, коли стверджують, що міськомком комсомолу має турбуватися про трудоустройство молоді. (До речі, він і турбується: за пугівками і рекомендаціями міськомком комсомолу в останній час більше півсотні молодих людей, недавніх випускників, поповнили колективи підприємств і установ). Але чи мають вони фактично право звинувачувати когось? Хіба вони шукають вимірня? Лише тепле місце!

В. ЦВЯХ, спецкор «Молодого комунара».

Леонід ТЕНДЮК

За кілька днів ми вже на острові Саху, в порту Гонолулу. У місті одна з вулиць зветься Російською, бо корінні еднанія нашої землі з Гавайями сягають у глибини віків. За кілька років після відкриття Саїдівченых, острові Джеймсом Куком іх відвідав відомий російський мореплавець, наві землек з Нижня Юрій Лисівський. В Гонолулу при вході до етнографічного музею Імені Бішона я бачив реалією, що нагадає про перебування наших земляків на Гавайях. Це гармата з російського корабля. «Сантає Петербург 1807 Мастеръ Ждановъ Мая 3 дня», — вигарбовано слов'янською м'язою. А на сусідньому острові, розповідають, знаходиться велике поселення, де живуть русія з блакитними очима люди: давно колись корабель із нашої вітчизни потрапив коло цих берегів в ураган, розбився, а ті, кому пощастило врятуватися, не в змозі добратися до рідного берега, оселилися на Гавайях.

Місто розкинулося на мальовничих берегах з глибокими і затисними бухтами. На західному березі острова військово-морська база Пирл-Харбор та база, яку восени 1941 року вщент розгромила японська авіація. Нині база «процвітає»: з ліф до берегів В'єтнаму відходять кораблі, несучи туди горе і смерть. Як видно, уроки історії забуваються. Гонолулу — типове острівне місто. Вулиці зволожені прибоєм, чоло його овине пасатин-

ТАКИМ я і уявляв Таїті. Такиим його оспібували з давнини. Останнім раєм на землі поставив він з Дядіних мартин Гогена. І ось раї переді мною. В бухті Паносета — десятки військових кораблів. Аякже, Таїті басіон колоніальних волей Франції в Полінезії, Океан підковою вигнув берег, утворивши чудесну гавань: трохи далі в море — коралові рифи: хвилелом міцними гранітними плечима, що широчіють з обох боків лагуни, стримує натиск хвиль, захищаючи кораблі від штормів. Але і тут буюають руйнівні катастрофи, коли налігає тропічний ураган. Тоді вітер трощить кораблі, ламає пальми, з лиця землі змиває хижі низинних родючих долин. Про одні з таких ураганів розповів мені очевидець, старий таїтський Чоти, який швартував нашого «Витязя».

— Якщо вітер налігає з моря, чому ж пальми схилені до води? — запитав я. — Вони виггинають герою-велетню, що принесе на Таїті щасття, — відповів Чоти.

Таїтці, як і інші народи Полінезії, вірають у те, що острови з океанського дня підляв міфічний богатир Кауї. Потім герой невідомо куди зник, а до островів «прирелися» різні напасті.

Так розповідають легенди. Історичні ж факти свідчать про інше. Давно колись Таїті справді був щасливим островом. Благодатний клімат, родючі землі давали можливість жити заможню й безжурно. Та «цивілізація» і сюди простягла свої шупальці. Вже експедиція Бугенвіля завезла на Таїті різні звороби, що почали косити таїтці. Чужинці заарканили Таїті, а його вожді побурили своєї колішньої незалежності: ще в середині минулого століття місцева королева Помаре IV змушена була підписати Коовенцію і визнати французький протекторат. Хоч і спалухували протести, з бунтарями жорстоко розправляються. «Майбутню таїтці безнадійне», — слова ці належать американському письменникові Г. Мелвіллу, якому особисто довелося познайомитися із життям на Таїті. «За останніми повідомленнями, — сто років тому писав Мелвілл, — більша частина остров'ян все ще відмовляється коритися французам — і тяжко передбачити, як розгорнутьсця події. В усьому разі, ці непорозуміння повинні прискорити остаточне зникнення таїтського народу».

Слова Мелвілла стали пророцтвами: за час панування французів на острові народ Таїті втратив свою національну незалежність.

У дві стоянки за рубежем вахта моя на кораблі — з четвертої вечора до дванадцятої ночі. Я зустрічаю на трапі кожного, хто піднімається на судно. Сьогодні день відкритих дверей. Сотні і тисячі людей намагаються потрапити на «Витязь». Таїтці раді бачити посланців далекої країни, про яку буржуазні газети пишуть різні нісенітниці. Таїтці цікавлять, що ми за люди. Поговоривши з радянськими моряками, з членами наукової експедиції, вони починають розуміти, як були одурманені жовтою пресою.

Сотні аустраїць. Та одну я не можу забути: вона — красномовне свідчення про сьогоденне Таїті...

Завта його Жак Віл — син багатіє Шойно з Парижа. Мета приїзду на Таїті? Звичайно, розвага.

— Тут ще зостался гарненькі таїтці, — цинічно посмінувшись, мовив шукач пригод. — От я і знайшов собі одну.

— Покохали, значить? — Ні, для всіх обрав на місяць-другий.

У фешенебельному отелі Магавай на березі лагуни бачив я, як танцювали таїтці, проте це не та вогняна хула, що звучала на берегах Самоа і Раротонга. Вульгарне викальчувания! А від таїтських національних мелодій і згадки не залишилося. Я попрахав тубільних красунь, прощівати мені хоч одну полінезійську пісню. — Коли хочеш, — сказала Майва, — я тобі заспіваю «Е мауру а вау». Вона про те, як ми, таїтці, насиділи. Цєю пісню ми зустрічаємо всіх туристів, бо у ній співачка про них, про їхнє щасття, а не про наше!

Пісня не купується! Про мене, чарівниця Майва, що одмовився слухати твою «щасливу» пісню!

...Йому зара понад сімдесять, синові відомого художника-імпресіоніста Гогена. З ним ми познайомилися біля музею Гогена, на околиці Паносета. Доля сина гірша, ніж батька: він працював сторожем, дрібним крамарем, у військовому шпиталі — чорноробом.

У музеї зберігається чимало експонатів, особистих речей художника — пензлі, мольберт, репродукції з картин, — оригіналів же немає: вони по музеях світу. Гоген у рожевих тонах зображав життя таїтці. Що ж, великим набійсть, може, й пробачається, та чи пробачив би він її сам. Дізнавшись, як попейраються його нащадки! ...Паростки бананового дерева вважались колись на Таїті емблемою миру. Їх щирсерядно підносили остров'яни і першим мореплавателям, що відсталися сюди з Європи. Далекі правнуки тих мореходів забули про поняття справедливості: не бананове деревце приносять своїголі на Таїті воли. Французи гарячково будують, на сусідніх низинних островах Туамоту атомний полгон, а головорізі їх підземного легіону, що після глибокої поразки в Алжирі перекочували сюди, топчуть землю, квіти і душу таїтці.

ЗЕМЛЯ «БОГІВ» І БІЗНЕСМЕНІВ

«Поплавемо, але куди ж плывати? Поплавемо на півнці, під пояс Орiona», — так говориться в полінезійській легенді, що ті свідки стародавніх мореплавань, які з південних островів на легких човнах дєбрылися до Гаваї — землі, далекою на Півночі.

...Над нами Золотий Оріон, висипуть широкі крилі фрегати «Витязь» послішає на півнці.

Продовження. Початок в газеті за 1. 4. 16 лютого.

Так остров'яни полюють на дичину.

ми вітрами. Тиньсті перспекти. Поруч з багатопверховими будинками туляться невеличкі ажурні котеджі. Комфортні готелі, банкі. Фірмові магазини — все для послуг туристів. Сюди, на відомий пляж Вайкії приїздить поміжтися багата Америка та інших капіталістичних країн. Як вільно дихають груди океану! З тихим шелестом набігають хвилі. Вони шаленіють на коралових рифах. З Ернестом Гуртовепком ми купасмося, запливши далеко в океан. Вайкії з його золотаним ніском залишився далеко в імлістому тумані. Підстерігни найбільшу хвилю, намагаємося «осідлати» її. Знайшовши точку опору на довгій дощі, утримуємо рівновагу, стоїмо, а хвиля підганяє нас вперед. Правда, хвилю важко загнудати, тому за якусь годину тіла наші вже в синяч — добрячу порцію заслужених злясів отримали від тих водяних коззанив.

Природа надїдала Гаваї тисячами чудес. Теє ліворуч, за пляжем Вайкії, кратер згаслого вулкана Ханана. Заповняючи схеласті щілини, прибіє виривається вгору, гримить гарматними вибухами, підіймає мармурову колонаду води в піднебєсє і, падаючи, розпорошує її на мільяди сяючих бризок. Прекрасна і Долина Вітрів. Не можна встояти на ногах, не притримуючись за щось: могутній повітряний потік праз здує у бездонний вирвав. Колись тут проходив поодинок між могутніми королям Камеамеа і його ворогом. Переможець скинув ворота у вирвав, встановивши на Гавайських островах свою безроздільну династію. Потім Гагаай потрадили до рук хауїв, тобто злих пришельців — американців. Колонізатори всюди однакові: і на цих островах вони догосподарилися до того, що майже все тубільне населення зникло. І слід не зостається від багатотисячної культури гавайського народу! Цьому красномовне підтвердження хоч би й щотижневє торжество на Вайкії.

Розлога татава, оточена пальмами. Розстелений циновку, на неї опускається огрядна тубійка: підходять чоловіки, сідують поруч, з пальмового листа починають в'язати ледені чепчики. Інші з дерева вирізають фігурки божків. Численні туристи, всівшись на скідах, що розташовані амфітеатром біля гавані, милуютьсця цією ідилею. Піднівшись, мовляв, як процвітає в острівному американському штаті все парадне, гавайське: який простір для творчості!

[Далі буде].

ПОВАЧЕННЯ З ГРІНОМ

НОВІ ФІЛЬМИ

Справжній факт покладено в основу нового фільму Київської кіностудії імені О. Довженка «РОЗВІДНИКИ». В ньому розповідається про надзвичайно складну розвідвальну операцію, яку провели радянські розвідники під час Великої Вітчизняної війни в Угорщині.

У головних ролях — популярні актори І. Миколайчук, Л. Биков, В. Смельянов та інші.

Про великого романтика і мрійника Олександра Гріна зняв нову кінострічку талановитий режисер Вадим Дербеньов. Він же співавтор сценарію і оператор фільму «ЛИЦАР МРІЙ».

Виробництво кіностудії «Молдова-фільм». З чарівного Беатою Тишкевич глядачі зустрінуться у польському фільмі «МАРИСА І НАПОЛЕОН». У 1966 році його було визнано кращим фільмом року.

Кінострічка переносить глядача в епоху наполеонівських воєн. В ролі Наполеона — популярний театральний актор Густав Холубек.

Незабутній Жерар Філіп — головний герой французького кінофільму «ВЕЛИКИЙ МАНЕВРИ», що ним вийшов і на наш екран. Режисер — один з найталановитіших французьких кінорежисерів Рене Клер. У головній жіночій ролі — популярна артистка Мішель Морган.

Цікаві нові хронікально-документальні фільми:

«ЗІРНИЦЯ» — розповідь про фінал Всесоюзної військово-спортивної гри «Зірниця-2», який відбувся у Владивостоці.

З історією створення наших улюблених пісень «По долинах і по горах», «Все вище», «Священна війна», «Вечір на рейді» знайомить фільм «ДРУГ СОЛДАТА». Виробництво ЦСДФ.

Корчагінціам легендарної Шелетівки присвячено науково-популярний фільм «ТАМ, ДЕ ГАРТУВАЛАСЯ СТАЛЬ». Виробництво Київської студії науково-популярних фільмів.

СПОРТ

6 лютого в Гармін-Партеміркені (ФРН) закінчилися змагання фігурістів-чоловіків. Цей день приніс нашим спортсменам ще одну медаль: Сергій Четверухін зайняв третє місце. Серйозну конкуренцію склали зарубіжним спортсменам і два інші наші молоді фігурісти Сергій Волков і Юрій Овчинников.

На фото, зробленому нашим фотокореспондентом В. Ковпаком з екрана телевізора, — виступають С. Волков (ліворуч) і Ю. Овчинников.

З Лондона надійшло таке повідомлення: тридцятипятирічний мексиканський мільйонер Еміліо Азкаррага закупили у Міжнародній Федерації футболу (ФІФА) надзвичайні права на всі телевізійні передачі з чемпіонату світу з футболу, який відбудеться в Мехіко у 1970 році. Газети пишуть про те, що мільйонер не зникати робити бізнес на спорті: він володіє найбільшим стадіоном в Мехіко — стадіоном

Ацтеків. Крім цього, мільйонеру належать 27 телевізійних станцій у самій Мексикі і ще п'ять — в США. Англійська газета «Сан» констатувала, що мільйонер за договором зобов'язаний заплатити ФІФА колосальну суму — 675 тисяч фунтів стерлінгів. Спочатку це повідомлення вважали вигадкою. Однак його тут же підтвердив президент Міжнародної федерації футболу Стенлі Роуз.

В інтерв'ю Роуз розповів журналістам, що контракт з Азкаррагою було укладено кілька днів тому в Цюріху. Новий договір означає, що практично кожній європейській телевізійній компанії доведеться окремо домовитися з мексиканським мільйонером. Права Стенлі Роуз підкреслив, що ФІФА докладе всіх зусиль для того, щоб убогівальники шістнадцяти країн, що братимуть

участь у фінальному турнірі, побили всі м'ячі, котрі їх зашквалити. Роуз розповів також про те, що ФІФА хотіла б підписати договори з радіо- і кінокомпаніями. В результаті же до початку мексиканського чемпіонату федерація розраховує накопати у свої скарбни кругленьку суму — 800 тисяч фунтів стерлінгів. (ЛН).

БІЗНЕС НА ФУТБОЛІ

І СМІХ,
І ГРІХ...

ПОЗИЧИВ

Син прийшов додому з школи.
Батько каже зразу:
— Ну, покажи нам, Микола,
Табель свій показуй.
— Я віддав його Семену.
На лобу лиш тату.
Він просив його у мене.
Щоб батьків злякати.
Борис ЧАМЛАЙ.

«ПРИЄДНУЮСЬ!»
Якось на зборах лісових
Припадо Зайцю першим рік тримати.
Всєк звір притих,
Ведмідь і Бєнєк теж стали ждати,
Що Косий мовить і про них.

Та Зєцьє толк у зборах знає
І з рішучим виглядом почав:
«Відверто мушу тут сказати,
Що я!.. приєднуюсь до всіх,
Хто буде після мене виступати».
Єлєн РєГУШЄВСЬКІЙ.

М И СТОЯЛИ перед тіткою Вірою, і сором витискував з очей сльози. Мати тримала нас за руки і примушувала просити у сусідки пробачення. Потім ми на одну купку висипали крадені горішки. Горішки були і в нашому садку, але вважалося особливою доблестю наврати зеленкуватих плодів у сусідки. Тітка Віра жаліла нас, сиріт, як вона називала, і кризь пальці дивилась на ті пустоці. І навіть коли ми плескали за нашою гордою матір'ю, тітка нишком тицьнула в руки кожного по величезній груді.

Цей випадок з дитинства мого знайомого пригадався мені у зв'язку з кримінальною справою дев'ятнадцятирічної Олександри Сопронюк.

Отже, жила-була дівчинка Шура, єдина в батька-матері донька. Як і її ровесниці, ходила в школу, любила книжки, вестри, танці. По веднічка Шури не викликала у батьків тривоги.

Не звернули уваги на те, що кудись почала зникати ввечорами. Та й чому тривожитися: хіба рідко Шура затримувалась у школі?

А траплялось те, що рано чи пізно трапляється з кожною дівчиною, Шура закохалась.

Бувають такі щасливі сім'ї, де мати для дочки — старша подруга. Щоб не траплялося, дочка знайде у матері захист, розраду, а тому й ділитися з нею малими і великими. В Шуриній сім'ї цього не було. Не тому, що мати не любила свою доньку. Шура вчилася непогано, одягнена не гірше за інших. То що ще треба?

А дівчині треба було найголовніше: комусь довірити свої думки у такій складній ситуації. Саме складній.

«Невже отак стають жінками?» — тремтячими зубами запитувала себе Шура. Вона відчувала огиду до самої себе, до того, кого в мріях називала коханим.

«Все на світі відносно», — говорив він, запаливши у коханій, малював картини любові, вільної від шлюбних обов'язків...

Шура збавдужила до життя. Книжки майже закинула, уникала шкільних подруг.
— Хіба тобі не все одно? — говорив черговий кавалер.
А їй і дійсно іноді було байдуже...

Атестат про середню освіту в руках, але на першому ж екзамені в Інститут «зрідкалася». Вперше пошкодувала про те, що нехтувала порадами вчителів. А вона ж могла вчитися добре.

Знову вдома. Знову та ж компанія.
... «Волга» була чужа, та яке це мало значення? Заревів мотор, і машина вирвалася на трасу. А через кілька кілометрів вона вже стояла жалюгідна, з ром'ятим кузовом. Знайомий, власник автомобіля, вимагав покриття збитків.
Отут би матері чи батькові взяти за руку дочку та й відвести до нього знайомого: проси, мовляв, пробачення, а потім іди на роботу та й заплатиш за ремонт. Але ж діти, гадали вони, не хотіли вкрати машину, вони хотіли лише покататися, Батьки покірно вибірають гаманці, підраховують злоча-

до поцікавитись тими стосунками. І не тільки поцікавитись!).
Була ще одна нагода в матері взяти дошку за руку і примушувати просити пробачення у дівчат, і якими та жила на квартирі. Та замість цього Федора Писнілєна з винуватим поглядом запалила дівчатом за вкрадені дочкою речі. Помилуй, боже, ще засудять дочку...
— Алло! 02? В своїй квартирі в зачинила злодійку!
— Адреса?
— Карта Маркса, 36.
На суді дівчина кинула батькам: — Це ви! Ви у всьому винні!
Чи так це? Федора Писнілєна вхопилася за серце. Права дочка, прогавили, не помітили, коли стала

КОМУ КАЯТИСЯ?

жіння. Аби лиш було тихо-анхо. Проте тихо не було, а лиха багатого...

Шура — учениця Кіровоградського кулінарного училища. Кілька місяців «приживалась» в обласному центрі. І раптом зробила відкриття: дівчата в Кіровограді одягнені модніше. Чи до лиши їй, яка вдома чарувала подруг неоями нарядями, ходити такою «пробіні-алкою»? А вихід, виявляється, простий. Адже «болонії» як краді воді схожі одна на одну. Попросити, а коли батьки куплять ї їй, поверне.

А невдовзі трапилась і нагода: Шура залишилась чергувати, коли група пішла на фізпідготовку. Руки не тремтіли, як звичала з вшаками плаші своїх подруг...

Коллектив виявився суворішим, ніж власна пенка. Комсомольські збори вирішили виключити Олександрю Сопронюк з членів ВЛКСМ і прости дирекцію виключити її з училища.
Додому їхати не хотілося. Знову бачити сумні очі матері, сердитого батька! А окрім цього, як розлучитися з Юрієм, студентом інституту сільськогосподарського машинобудування? Мабусть, він один розуміє її до кінця. Прийшли, так їй здавалось. Він не ображав її. Та й батьки Юрія не запитують, які в них стосунки. (Хоч ой як варто бу-

жіння. Аби лиш було тихо-анхо. Проте тихо не було, а лиха багатого...
... Довгі зимові ночі. Думки, важкі, як ірчи, накопчують одна за одною. З училища виключили, з комсомолу — теж. Колішися учениці, колишні комсомолка. Скрізь колішися.
В самотні з'являються слова, народжені усвідомленням того, що вона наоколя: «Коллективу викладачі, партійній, комсомольській організація, колективу учнів від колішньої», — перештала, схлинувши, — учениці Сопронюк Олександри Петрівни.

За скоєні мною злочини я зараз розплачуюсь... Я глибоко усвідомлюю, що залямувала честь колективу, який мені довіряв, залямувала честь комсомолця, молодий людини — мого сучасника. Мене ще не судили, але я зрозуміла дуже багато, зрозуміла, що мого місця не тут.
Прошу пробачити мені за те, що я підвела весь колектив. Свою провинку спокотно чесно прапаную Я прошу своїх ровесників, які не стояли на тій стезині, на якій стояла і я, зрозуміти, куди вона веде. Простить і повірить, що мені зараз дуже важко...».

В. ШАРІН,
спектор. «Молодого комунара».

Кадр з фільму «Лицар мрії».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
НЕДІЛЯ, 9 лютого. Перша програма. 9.00 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Теленовіни. (М). 9.20 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «Графічні байки». Інформації В. Серова до байок І. Крилової. (М). 11.00 — Наша афіша. (К). 11.05 — «Пісні з дороги». (Кіровоград). 11.20 — «Маленький вітач». Художній фільм. (К). 13.00 — «Шедєвр». Музична передача. (НДР). 14.00 — «ТЕК-69». (К). 14.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Шляхи батьків — дороги снів». (М). 15.00 — «МХАТУ СРСР — 70 років». Передача, присвячена ювілею театру. (М). 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — Першість Європи з фігурного катання. Показові виступи. (ФРН). 20.00 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 20.45 — Програма кольорового телебачення. (М). 23.15 — «Каммертон доброго настрою». (Дніпропетровськ).
ПОНЕДІЛОК, 10 лютого. Перша програма. 12.00 — Для дошкільців і молодших школярів. «Веселе містечко». Музич-

ний танцювальний огляд. (М). 12.40 — Кіножурнал та художній фільм «Ні і так». (Кіровоград). 16.45 — «Це село — моє». Телесюжет. (Кіровоград). 17.50 — Мійчій України — 50 років. (К). 18.00 — Телегенство «Піонерія». (Гомель). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. Основи марксистсько-ленінської філософії. «Заперечення як момент зв'язку і розвитку». (М). 19.00 — Телевісти. (К). 19.20 — Наші прем'єри. А. Первомайський. «Материн солодкий хліб». (К). 20.05 — «Співає заслужений артист УРСР Б. Морозов». (Донецьк). 20.35 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.40 — Кіножурнал та художній фільм «Ні і так». (Кіровоград). 22.00 — Концерт. (М).
ВІВТОРОК, 11 лютого. Перша програма. 16.55 — «Спяча красуня». Балет. (Кіровоград). 17.45 — «Радиться хлібороб». (К). 18.00 — «Казка для великих». Мультифільм. (К). 18.20 — Телевісти. (К). 18.40 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Почесний арсеналець». (К). 19.00 — Концерт. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Естрадний концерт. (М). 21.50 — «У світі кіно». (М).

ТЕЛЕЕКРАН

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

НЕДІЛЯ, 9 лютого. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Телесюжет новини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «Графічні байки». (М). 11.05 — «Пісні з дороги». Кінонарис. (Кіровоград). 11.20 — «Маленький вітач». Художній фільм. (К). 13.00 — Для школярів. «Шедєвр». (НДР). 14.00 — «ТЕК-69». (К). 14.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.00 — «МХАТУ СРСР — 70 років». (М). 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — Першість Європи з фігурного катання. (ФРН). 20.00 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 20.45 — Телевізійний театр. Мініатюр. «Гумор на вшадці». (М). 23.15 — «Каммертон доброго настрою». (Дніпропетровськ).

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

Про нетактовну поведінку екіпажу тролейбуса № 25 писав нам О. Плужник («Молодий комунар» від 11 січня 1969 року).

Як повідомив редакцію секретар парторганізації Кіровоградського тролейбусного управління Ф. Дяченко, випадок цей розбивався на зборах водіїв управління. Водій Н. Хрипко попередженя.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 29-33-55, відділу пропаганди — 29-33-66, решти відділів — 29-33-55.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.